

De var entusiaster, oppdagere som tok primitivt losji og kosthold på setrer og gårder som en spiss på turen.

Hvis vi ser tilbake på hva tūristforeningene har utrettet siden de ble stiftet og på hva vår egen TT har prestert, forstår vi at det har ligget megen idealisme bak innsatsen. Arbeidet som pionerne tok opp, har båret rike frukter. Forholdene er lagt slik til rette at den som vil kople av fra dagens jag og søke fornyelse i den fred som fjellet gir, han kan gi seg avsted etter godt vardete ruter mellom koselige hytter og kvarterer. Når en ser på hva vi kan by av vakker natur, så forstår en at turistforeningens arbeid fortsatt er ønskelig, ja, bent fram nødvendig.

TT's håp er derfor at alle, både unge og eldre, vil forstå de verdier som en fjelltur gir — det vil gi deg glede, og det vil styrke deg på legeme og sjel.

GÅ DEG GLAD I FJELLET!

Reinkalven min.

Tove Fredriksen.

ELLIS M. Q. CORLETT
J. W. R. WATSON

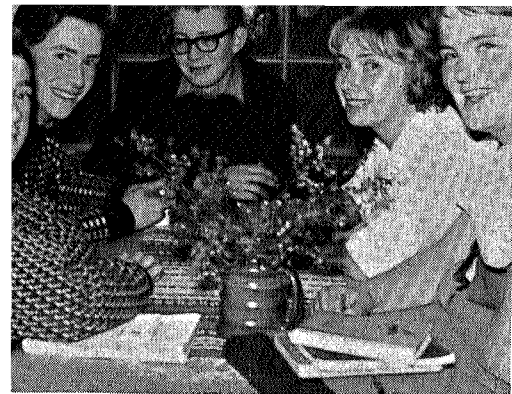
We enjoyd our holiday

"We enjoyed our holiday in the summer 1965 very much. We arrived at Nedalshytta on a sunday, still not having got used to the firmness of dry land, after a very stormy crossing from Newcastle to Oslo. But with all the clear fresh air and long walks we were soon back to normal.

This hostel Nedalshytta lies in the mountains, in a wide marshy plateau. The countyside was beautiful and reminded us of our own Scottish Higlands, but the surrounding mountains were higher, and were snow capped in July, which was very unusual to our eyes. It was a fine day, we had only one complaint — those terrible mosquitos which never seemed to stop biting.

During our stay we went walking in the mountains and fishing. We i magine that this region would be very picturesque in winter and we would like to return to Norway for a ski-ing holiday. The weather during our stay was very warm and sunny, only once it rained.

On our first day we made friends very easily with the people of our own age group, who could speak English, and we had many interesting conversations with them in the evenings. What struck us was the warmth and friendship shown to us by everyone — especially by the staff of the hut. It was very touching to hear everyone singing Scottish folk songs and it made us feel ever more at home. I remember especially the old lady who would come into the lounge each nighth when it was getting late and say (in Norwegian) that "grand-mother is going to bed", signifying that it was time for us to go and put our down for the night (go to bed).

It was there at Nedalshytta that Norwegian foods. We must say we got our first taste of many that we enjoyed it, and in fact we find Norwegian cuisine very pleasant. In general the food was delicious, especially the Rømme-grøt (we do hope we have got the name correct) — but oh —

that sour milk — we are afraid we did not like that at all.

Wooden buildings have a strange but pleasant smell inside them and in Scotland we are not used to this as most of our buildings are made from stone. We find that our sense of smell is very good of reminding us of the past. Wherever we recognize this pleasant smell it brings back memories of our evenings in Nedalshytta sitting in comfort in front of a roaring log fire.

We would like to say that we found the Norwegian people friendly and kind. In particular we like to thank Dr. and Mrs. Weidemann indeed for making our stay a very enjoyable and memorable one.”

LEIF HALSE

Rast ved ei stakkstong

Vandrar du i fjellet saman med dine barnebarn, får du mange spørsmål å svare på. Og det har du ikkje noko i mot. Du vil gjerne fortelje om fjellet — om Romådalen og livet der i barndoms dagar.

Da var det liv i fjellet sommars tid — da var det «fine tauser på kvar ei seter», buskparar beitte i brattli og botnar, bjøllene song i soldagen, og kvithåra og hokkelskodde gjetargutar følgde krøttera dagen lang. Seinare på sommaren — i markaslåtten — var det folk ved alle løer, og det song og kringelhauka frå slette og slåtteland. I desse vekene — i tida mellom heimeslått og skuronn — var bygd og grend stille og folketomme. Folk var i marka og gjorde onn.

Vi traskar etter kvarandre utetter Romådalen og går oss på ei gammel stakkstong. Ho står der einsam og avgløymt og peikar til vers. Ho er ikkje med på noko lenger, tida har reist ifrå henne.

Ein av gutane heiter Kai, og det er han som har mest å spørje om. No står han der og peikar på stakkstonga:

— Kva er dette for noko, farfar? Er det eit minnesmerke? Kanskje har dei skote ein bjønn her?

— Det er eit minnesmerke, svarar farfar. Eit minnesmerke over ei tid som ikkje er meir.

— Å ja, nikkar Kai og får lite ut av orda om tida som ikkje er meir. Elles bør ein vel ikkje ordlegge seg slik når ein skal tala til ein gut som har hauet fullt av poplåtar og moderne teknikk.

Men dette spørsmålet vil farfar ha god tid på. Til tonane av «No milk today» tek han av seg ryggsekken og set seg på ei mose-tuve, og medan dei andre finn seg sete, tek han eit oversyn over minnesmerket og tykkjer at uttrykket er både godt og vakkert. Det